

O prezentare biblică a necurmatului – Daniel 8,11-13

de Frederick C. Gilbert

Bătrânul văzător din Babilon a primit o viziune de la Dumnezeu. Această viziune este raportată în capitolul al optulea din cartea lui Daniel. Văzătorului i-au fost descoperite în viziune următoarele lucruri remarcabile:

1. Un berbec (versetul 3).
2. Un țap, cu un corn eminent între ochi (versetul 5).
3. Patru coarne (versetul 8).
4. Un corn mic (versetul 9).
5. Două mii trei sute de zile (versetele 13,14).

După ce primise această descoperire, Daniel nu a înțeles viziunea. Prin urmare, el a căutat să primească semnificația ei. Profetul a auzit apoi o voce care i-a spus: „Gabriele, tâlcuiește-i vedenia aceasta” (versetele 15,16). În conformitate cu Evanghelia după Luca, în capitolul 1, versetul 19, Gabriel este îngerul care stă în prezența lui Dumnezeu. Autoritatea de a interpreta viziunea aceasta îi este încredințată mesagerului puternic care stă în prezența Celui Atotputernic.

Gabriel începe să-i explice lui Daniel că Berbecul este Media și Persia (versetul 20). Țapul este împăratul sau împărăția Greciei, iar cornul eminent dintre ochii lui este primul împărat (versetul 21). [3]

Cele patru coarne sunt cele patru împărății care se ridică în locul primului împărat al Greciei, după ce cornul a fost rupt (versetul 22).

Cornul cel mic este un împărat cu o înfățișare cumplită, care se ridică mai târziu, în timpul celor patru părți ale împărăției divizate ce a fost mai înainte o mare putere. El prosperă și vicleniile lui izbâdesc. Inima i se îngâmfă. El se ridică împotriva Domnului domnilor, dar este zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești (versetele 23-25).

Cine este Domnul domnilor împotriva căruia se ridică acest corn mic? Scriptura spune:

„Și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului!” (Apocalipsa 1,5). Domnul domnilor este Isus Hristos.

Ce putere s-a ridicat împotriva lui Isus Hristos? Apostolul Petru spune: „Împărații pământului s-au răsculat, și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.

„În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel.

„Ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău” (Fapte 4,26-28).

Irod, Pilat din Pont, neamurile și poporul Israel au fost cei care s-au ridicat și s-au adunat laolaltă împotriva Domnului Isus Hristos.

Irod a domnit în Iudeea sub Iulius și Augustus Cezar, împărații Romei, în timpul nașterii lui Hristos (Matei 2,1-3).

El s-a ridicat împotriva copilului sfânt, prin emiterea unui decret de nimicire a tuturor copiilor sub doi ani aflați în jurisdicția lui, la scurt timp după ce S-a născut Isus (Matei 2,16).

Pilat din Pont a fost guvernatorul roman al Iudeii în timpul domniei lui Tiberius Cezar, împăratul Romei (Luca 3,1). El s-a ridicat împotriva Domnului Hristos prin pronunțarea sentinței care l-a condamnat la moarte pe Mântuitorul.

Neamurile, ofițerii și soldații armatei romane s-au ridicat împotriva lui Mesia, luând parte la ultimul proces de judecată al Mântuitorului. Ei au executat pedeapsa cu moartea poruncită de Pilat din Pont.

Poporul Israel, prin conducerea lui eclesiastică, Sinedriul, a cerut ca Hristos să moară, deoarece spusese că El era Fiul lui Dumnezeu. Ierarhia iudaică pretindea că, prin faptul că a făcut o astfel de declarație, Isus săvârșise blasfemie, iar legea lor cerea ca oamenii să moară pentru blasfemie. În vremea aceea, ei nu aveau autoritatea de a executa pedeapsa cu moartea, așa că i-au cerut lui Pilat să pronunțe sentința de condamnare la moarte. Ca urmare, Pilat din Pont L-a condamnat la răstignire (Ioan 19,6.7.16). Puterea care s-a ridicat împotriva lui Hristos și L-a ucis este puterea romană.

Îngerul Gabriel a continuat: „Iar vedenia cu serile și diminețile, de care a fost vorba, este adevărată”; dar el i-a spus profetului că această parte a viziunii va fi pecetluită pentru multe zile. Așadar, profetului i-a fost dată o interpretare suplimentară a viziunii, prin îngerul Gabriel.

Să examinăm limbajul viziunii din Daniel 8,9-12, în lumina interpretării date de îngerul Gabriel cu privire la cornul cel mic.

„Dintr-unul din ele a ieșit un corn mic (Roma), care a crescut foarte mare spre sud și spre est și spre țara plăcută”

„(Roma) a crescut mare până la până la oștirea cerurilor; și a aruncat o parte din oștirea aceasta și din stele la pământ și le-a călcat în picioare.

„(Roma) S-a preamărit chiar până la prințul oștirii (Isus Hristos) și prin el necurmatul a fost luat și locul sanctuarului său a fost dărâmat.

„Și o oaste i-a fost dată împotriva necurmatului, din cauza fărădelegii și a aruncat adevărul la pământ; și a lucrat și a prosperat” (Traducere literală din versiunea engleză – nota traducătorului).

Veți observa că scriitorul folosește în versetul 10 cuvântul „el” referindu-se la o persoană, în loc de a se referi la un obiect. El face acest lucru, deoarece textul ebraic din diferitele pasaje care se referă la Roma transmite această idee în descrierea puterii Romei. [4] În versetul 11, Scriptura spune: „El s-a preamărit chiar până la prințul oștirii”. Există un acord general în acceptarea acestei aplicații a pasajului de la versetul 8, până ajungem la mijlocul versetului 11 din Daniel capitolul 8. Din acest punct în continuare, totuși, există o deosebire în înțelegerea ultimei părți, versetele 11 și 12, din același capitol. Pentru scriitor, dificultatea este centrată realmente în două expresii din versetul 11, și anume – „Prin el, necurmatul a fost luat și locul sanctuarului său a fost dărâmat”.

În nota la versetul 11, în locul cuvintelor „prin el”, găsim cuvintele „de la el”. Această notă constituie o traducere mai bună a textului ebraic. Termenul ebraic „oo-me-men-oo” are două prefixe. Primul este litera ebraică „vau”, conjuncția, iar al doilea este litera „men”, o prepoziție. De aici, termenul „oo-me-men-oo”, tradus în textul nostru: „și prin el” este tradus mult mai corespunzător prin: „și de la el”.

Așadar, versetul 11 din Daniel 8 ar fi redat cu mai multă acuratețe astfel:

„Da, el (Roma) s-a preamărit chiar până la prințul oștirii (Isus Hristos) și de la el necurmatul a fost luat și locul sanctuarului său a fost dărâmat”.

Cercetarea noastră cu privire la acest pasaj biblic ne determină să ne întrebăm: Ce este prezentat în versetele 11, 12 și 13, prin termenul Ha-ta-mid, necurmatul: termenul ebraic Tamid, tradus prin „necurmatul” în aceste trei versete, se află de aproape o sută de ori în Vechiul Testament și este tradus în diferite feluri. Totuși, cu foarte puține excepții, cuvântul ebraic Tamid

are unul sau mai multe cuvinte precedente, iar semnificația lui este clarificată de context. De exemplu:

În Exod 27,20, cuvântul Tamid este precedat de cuvântul Na-err, iar traducerea celor două cuvinte, Na-err Tamid înseamnă a arde neîncetat. Aici, cuvântul Tamid este tradus prin „neîncetat”.

În Exod 29,38, Tamid este asociat cu La-Youm, iar expresia LaYoum Tamid este tradusă prin „zi de zi, continuu”. În acest verset, Tamid este tradus prin „continu”.

În Exod 29,42, cuvântul Guylas precede Tamid, iar expresia Guylas Tamid este tradusă prin „ardere de tot continuă”. Aici, Tamid este tradus prin „continu”.

În Numeri 4,7, Ha Tamid este precedat de Ve-Le-chem, iar traducerea expresiei Ve-Le-chem Ha-Tamid este „pâinea punerii înaintea – continuu”. Aici, Tamid este tradus din nou prin „continu”.

În Numeri 9,16, Tamid este precedat de două cuvinte ebraice, Kane Ye-ha-yay, iar expresia Kane Ye-ha-yay Tamid este tradusă prin „a fost întotdeauna”. Aici, Tamid este tradus prin „întotdeauna”.

În Psalmi 24,15, Tamid este precedat de Aa-nay, iar expresia Aa-nay Tamid este tradusă prin „ochii mei sunt mereu”. În acest verset, Tamid este tradus prin „mereu”.

În Ezechiel 39,14, cuvântul Aan-shay precede Tamid, iar expresia Aan-shay Tamid este tradusă prin „oameni care vor [cutreiera] neîncetat”.

Prin urmare, Tamid este tradus prin „neîncetat, continuu, mereu, întotdeauna, etc.”.

În afară de Tamid, continuu, găsit în Numeri 4,7, acest termen ebraic este exprimat întotdeauna fără un prefix, iar contextul clarifică semnificația lui. Totuși, de fiecare dată când Tamid este folosit în Daniel 8,11.12.13, acesta este articulat cu articolul hotărât, litera ebraică Hay, a cincia literă din alfabetul ebraic. De fapt, cuvântul Tamid – necurmatul – folosit în Daniel 11,31 și în Daniel 12,11 – de asemenea are prefixul Hay. Cu alte cuvinte, nu există niciun loc în cartea lui Daniel, unde Tamid – necurmatul – este folosit fără prefixul ebraic. Din acest motiv, articolul hotărât precede necurmatul în fiecare loc în care se află în cartea lui Daniel. Cartea lui Daniel este singura în care se află Ha-Ta-mid. Te rog să reții acest fapt. Aproape pretutindeni în [5] scrierile ebraice în care este folosit cuvântul Tamid, acesta are un cuvânt precedent, dar nu un prefix: în cartea lui Daniel, în fiecare loc în care se găsește cuvântul Tamid, acesta nu are un

cuvânt precedent, dar are un prefix. Acesta indică faptul că Ha-Ta-mid este cuvântul principal, nu este un cuvânt asociat (adjectiv sau adverb).

Aproape fiecare traducere a cărții lui Daniel a adăugat unul sau mai multe cuvinte asociate cu Ha-ta-mid, necurmatul, dar în conformitate cu textul acest lucru nu este necesar. Oricare ar fi argumentul oferit pentru adăugarea unei aparente omisiuni în text, în Scriptură nu se află nicio garanție pentru o astfel de nevoie. Orice cuvânt sau cuvinte adăugate la text sunt lipsite de autorizarea divină.

Deși îngerul Gabriel nu i-a oferit profetului nicio interpretare specifică a acestui termen, necurmatul, Ha-ta-mid, suntem fericiți că îngerul viziunii nu a lăsat biserica rămășiței să conceapă o interpretare proprie și nici nu este deloc necesar să adăugăm sau să scoatem ceva din Scriptura originală. Cu mulți ani în urmă, când această mișcare mondială a soliei îngerului al treilea a fost lansată și Dumnezeu a redat bisericii Darul Profeției, solul ales al Domnului a primit următoarea instrucțiune din partea îngerului:

„Apoi, cu privire la „necurmatul” din Daniel 8,12, am văzut că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească, și nu aparține textului” (*Early Writings*, p.74).

Prin urmare, avem autoritatea divină care ne spune că termenul „jertfă” nu aparține textului. Textul nu are nevoie să fie adăugat vreun cuvânt sau mai multe. Deoarece Spiritul Profetic a declarat că termenul „jertfă” este adăugat și nu aparține textului, dar nu a sugerat că în text trebuie să fie introdus un alt cuvânt sau mai multe, este evident că textul, așa cum i-a fost dat profetului Daniel, este întru totul suficient și orice cuvânt sau cuvinte ar putea fi adăugate, acestea sunt introduse de înțelepciunea omenească. Nicio adăugare nu aparține textului.

Continuând cu studiul nostru biblic al Daniel 8,11, descoperim că Roma s-a preamărit împotriva lui Hristos și de la el a fost luat „necurmatul”, Ha-ta-mid. De la cine a fost luat „necurmatul”, Ha-ta-mid? Având în vedere că Gabriel a spus că micul corn este Roma și că interpretarea îngerului se ocupă de condițiile aduse de puterea romană, am putea fi îndreptățiți să concluzionăm că acest „necurmat” a fost luat de la Roma. Deoarece, îngerul a spus că puterea romană urmează să fie mare; Roma urmează să facă nimiciri de necrezut; Roma urmează să lucreze și să prospere; Roma urmează să se ridice împotriva Domnului domnilor. Totuși, nu trebuie să ajungem la o decizie bazată pe o posibilă presupunere. Să comparăm mai departe Scriptura cu Scriptura și să ne rugăm pentru o iluminare clară.

Abătându-ne temporar de la versetul 11, vom începe cu versetul 12 din același capitol al lui Daniel. Îngerul a spus:

„Și o oaste a fost dată împotriva necurmatului, din cauza fărădelegii și a aruncat adevărul la pământ; și a lucrat și a prosperat” (Traducere literală din versiunea engleză – nota traducătorului).

Vei observa că termenul „lui [i-a fost dată]” este omis, deoarece nu aparține textului. În Scriptură scrie: „Și o oaste a fost dată împotriva necurmatului, din cauza fărădelegii”. Dar cuvântul tradus „din cauza fărădelegii” în acest verset 12 este Ba-Faw-sha, pentru a pune capăt fărădelegii. Cuvântul Faw-sha din versetul 12 are prefixul Ba. Această literă ebraică, Ba, este a doua literă din alfabetul ebraic și constituie litera introductivă a primului cuvânt al primului verset al primului capitol din Geneza. Este prepoziția „în” (în română, „la”). Primul cuvânt din Geneza este B-re-shit, „La început”, iar cuvântul B-Faw-sha ar trebui să fie tradus mai corespunzător ca „în fărădelege”. Ca urmare, versetul 12 ar trebui să fie scris astfel:

„Și o oaste a fost dată împotriva necurmatului în fărădelege”. Gesenius, în lexiconul său ebraic, face observația următoare cu privire la cuvântul Faw-shaw, fărădelege: „Dezertare, răzvrătire”.

„O călcare a legii, o greșeală..., îndeosebi un păcat împotriva lui Dumnezeu. S-ar părea că este mai puternic decât Chatos” (jertfa pentru păcat”). – *Hebrew Lexicon*, Ediția CEE2.

Pe baza textului din Deuteronom 13,2, în mijlocul poporului iudeu, a fi copil nelegitim era considerat un rău foarte mare. Urmașii lui sunt numiți Fa-sha Yisriol, răufăcători în Israel.

Îngerul spune că acest necurmat este o putere rea, o putere păcătoasă. El se află în fărădelege. [6]

Să ne întoarcem la versetul 11 din capitolul 8 al cărții lui Daniel.

„Da, (Roma) s-a preamărit chiar până la prințul oștirii (Isus Hristos) și de la el a fost luat necurmatul și locul sanctuarului său a fost dărâmat”.

Acum suntem confrunțați cu întrebarea vitală. De la cine a fost luat necurmatul, de la cornul cel mic, Roma? Sau de la prințul oștirii, Isus Hristos. Nouă ni se pare că tocmai aici se află pivotul în jurul căruia se învâрте întregul subiect al necurmatului. Aici trebuie să găsim soluția dificultății.

Am aflat că Ha-ta-mid, necurmatul, se află în fărădelege. A fost Ha-ta-mid, necurmatul, luat de la prințul oștirii, Domnul Isus? Am putea să întrebăm de asemenea, ce putere rea poate fi asociată cu prințul oștirii și trebuie să fie luată? Există sau poate exista vreun rău identificat cu Isus Hristos, Prințul oștirii? Îngerul a spus că Roma, cornul cel mic, s-a ridicat împotriva Domnului domnilor. Adevărul este că Hristos, care nu a cunoscut niciun păcat, a fost făcut păcat de bunăvoie, pentru ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. Dar în Domnul Isus nu a fost niciun păcat sau fărădelege care trebuia să fie luată.

Deoarece de la Domnul domnilor nu a fost luată nicio fărădelege, suntem obligați să ajungem la o singură concluzie cu privire la acest pasaj, și anume, Ha-ta-mid, necurmatul aflat în fărădelege, a fost luat de la cornul cel mic, Roma.

Ce este această putere rea, necurmatul aflat în fărădelege, care a fost luată de la Roma?

Cercetătorii profeției recunosc că în Scriptură Roma este prezentată sub două forme, Roma păgână și Roma papală. Scriitorul nu consideră necesar în acest moment să intre în discuție cu privire la acest aspect al învățaturii Scripturii. Când luăm în discuție oricare dintre cele două forme ale puterii romane, suntem obligați să luăm în considerare atât aspectul religios, cât și aspectul politic. Ca biserică, ar trebui să fim bine întemeiați în acest domeniu al informației. Roma nu poate fi separată de religie. Religia nu poate fi separată de Roma.

Păgânismul a reprezentat un sistem în care statul a controlat religia. Papalitatea reprezintă un sistem în care religia controlează statul. Capul vizibil al celui dintâi a fost împăratul Romei; capul vizibil al celui de-al doilea este papa. Închinarea păgânismului și-a avut centrul în templele lui. Acestea erau centrul de închinare, în mănăstirile cu chipurile cioplite și locurile retrase. Închinarea papalității este închinarea unui păgânism încreștinat.

Atât centrul păgânismului, cât și al papalității a fost cetatea Romei. În cetatea aceea, păgânismul și-a avut templul sau sanctuarul principal; până în zilele noastre, papalitatea își are tronul în cetatea Vatican din Roma, unde se află biserica Sfântul Petru. Cornul cel mic, Roma, a înlăturat păgânismul și locul sanctuarului lui a fost dărâmat pentru a face loc instaurării papalității (Daniel 7,7.8.19-26; Apocalipsa 12,2.3; 13,2.3).

Îngerul Gabriel îi adresează profetului Daniel încă o sugestie suplimentară care se referă tocmai la punctul acesta. În Daniel 11,31, citim:

„Și brațe vor sta de partea lui, iar ei vor spurca sanctuarul țării și vor înlătura necurmatul și vor pune urâciunea care pustiește” (traducere literală din versiunea engleză – n.trad.). Fie ca scriitorului să i se îngăduie să facă următoarea observație cu privire la ultima parte a versetului 31, pe baza Scripturii ebraice, în care scrie astfel:

„Și ei vor înlătura necurmatul și vor da, sau vor face loc pentru urâciunea care pustiește”.

Îngerul continuă să prezinte scopurile și realizările Romei pentru a înlătura păgânismul și pentru a instaura papalitatea, deoarece noi găsim scris:

„Și din timpul în care necurmatul va fi înlăturat și urâciunea care pustiește va fi instaurată” (Daniel 12,11 – traducere literală din versiunea engleză – n.trad.).

Scriptura ebraică a părții de dinaintea acestui verset este doar o repetare a declarației făcute în Daniel 11,31.

„Și din timpul înlăturării necurmatului și pentru a face loc urâciunii care pustiește, va fi... etc.”. Îngerul declară cu claritate că necurmatul, păgânismul, face loc pentru urâciunea pustiirii, papalitatea. [7]

Fără îndoială, întrebarea aflată în Daniel 8,13 este pentru beneficiul profetului Daniel și pentru poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă: „Cât va dura viziunea – necurmatul și fărădelegea pustiirii pentru a face atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare”.

În acest verset 13 din Daniel 8, îngerul menționează două puteri rele: necurmatul și urâciunea pustiirii. Din Daniel 8,12, am aflat că necurmatul este în fărădelege. În versetul 13 din Daniel 8, Gabriel adaugă încă o putere rea, fărădelegea pustiirii. În lumina celor declarate, alături de multe pasaje biblice găsite în alte părți din Daniel și Apocalipsa, trebuie să fie evident că solul ceresc îi descria bătrânului profet cele două forme ale puterii romane care au putut să existe prin cornul cel mic, Roma. Necurmatul aflat în fărădelege și fărădelegea care pustiește, papalitatea. Primul, necurmatul, păgânismul, a fost înlăturat pentru a face loc sau pentru a da locul fărădelegii care pustiește, papalității.

Când necurmatul a fost înlăturat, locul sanctuarului său a fost dărâmat. Cetatea Romei, capitala Romei păgâne, și-a pierdut influența păgână odată cu încetarea sistemului religios păgân.

Pastorul C.T. Everson a făcut următoarea afirmație:

„LaBanca, profesor de istorie la University of Rome, spune că succesiunea cezarilor a devenit succesiunea pontifilor din Roma. Presupun că știți că atunci când Constantin a plecat din Roma, i-a lăsat papei tronul său:

„Dacă ați merge la Roma în seara aceasta, ați găsi, chiar în Vatican, o pictură mare, probabil de aproape 23 de metri diagonală, care îl prezintă pe Sylvester I, cândva papă al Romei, primind un mic simbol – o statuie a unui războinic. Constantin îi înmânează papei această mică statuie a unui războinic, în timp ce se pregătește să părăsească Roma. Iar sub pictură este scris: ‘Donarea Romei către papa, din partea lui Constantin’”. C.T. Everson, *Bible Lectures*, p.91,92.

După cum găsim mărturisirea Romei cu privire la împlinirea altor profeții din Scriptură, tot astfel, aici, observăm cu claritate mărturisirea Romei în pictura care înfățișează faptul că Roma păgână i-a dat papalității tronul, puterea, autoritatea și locul sanctuarului ei.

Prezentarea biblică aflată în atenție în cele scrise anterior este în acord deplin cu concepția despre „necurmatul” susținută de părinții acestei mari mișcări. Pentru că în lucrarea lui cât se poate de excelentă, „Daniel and Revelation”, Uriah Smith spune:

„Cornul cel mic trebuie să fie înțeles ca simbolizând Roma în întreaga ei istorie, incluzând cele două etape ale ei, cea păgână și cea papală. Aceste două etape sunt prezentate în altă parte ca fiind ‘necurmatul’, (cuvântul jertfă este adăugat) iar ‘fărădelegea pustiirii’ ca fiind Roma papală.... Roma păgână a fost remodelată în forma Romei papale. Iar locul sanctuarului ei, sau al închinării, cetatea Romei a fost dărmat. Tronul guvernării au fost mutat... la Constantinopol. Aceeași tranziție este scoasă în evidență în Apocalipsa 13,2, unde se spune că balaurul, Roma păgână, i-a dat fiarei, Roma papală, ‘scaunul de domnie, cetatea Romei’”.

„O oaste a fost dată... împotriva necurmatului. Barbarii care au subminat Imperiul Roman în schimbările, frământările și transformările din acele timpuri s-au convertit la credința catolică și au devenit instrumentele detronării religiei lor precedente. Prin cucerirea Romei din punct de vedere politic, ele însele au fost învinse din punct de vedere religios prin teologia Romei și au devenit perpetuatoarele aceluiași imperiu aflat într-o altă etapă”.

Poate că este valoros pentru studiul acesta să continuăm cercetarea versetului 13 și a versetului 14 din capitolul 8 al cărții lui Daniel, din perspectiva [8] întrebării puse de înger cu privire la Ha-ta-mid, necurmatul.

În versetul 13 sunt menționate două personaje cerești. Una dintre acestea este vorbitorul, Palmoni, cealaltă este îngerul Gabriel. Palmoni înseamnă numărătorul cel minunat, vezi nota de la versetul 13, și fără îndoială este Hristos. Gabriel îi pune lui Palmoni o întrebare:

„Cât de lungă va fi viziunea referitoare la necurmatul (jertfa) și fărădelegea pustiirii, pentru a da și sanctuarul și oștirea să fie călcate în picioare?” (traducere literală din versiunea engleză – n.trad.).

În Scriptura ebraică nu găsim nimic care să confirme cuvintele „va fi, referitoare și jertfa” aflate în traducerea noastră engleză. Acestea sunt adăugate. Textul original este:

„Cât de lungă viziunea – necurmatul și fărădelegea pustiirii, pentru a da atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare?”

Întrebarea pe care îngerul o pune vorbitorului, Palmoni, este cu privire la Ha-ta-mid, necurmatul, V-Ha-pey sha-shou-maim, și fărădelegea pustiirii, pentru a da sanctuarul și oștirea să fie călcate în picioare? S-ar părea că în răspunsul său la întrebare, Palmoni îndreaptă atenția profetului spre ce va avea loc, când necurmatul și urâciunea pustiirii își vor încheia lucrarea lor distructivă.

Daniel afirmă că, atunci când a răspuns la întrebare, Palmoni s-a întors către el și a zis:

„Până vor trece două mii și trei sute de zile, apoi sanctuarul va fi curățit”.

Declarația lui Hristos indică faptul că întrebarea pusă de Gabriel va fi clarificată la sfârșitul perioadei menționate de Palmoni. Atunci sanctuarul va fi curățit, constituie soluția problemei.

Cuvântul curățit scris în Daniel 8,14 este o traducere a cuvântului ebraic Nits-dak. Acest cuvânt ebraic, Nits-dak, își are originea în rădăcina Tsa-dik, care înseamnă drept, neprihănit, îndreptățit, etc.. Acest cuvânt rădăcină, Tsa-dik, și formele lui variate, este găsit în Scripturile Vechiului Testament de aproximativ cinci sute de ori. Scriitorul este destul de sigur că traducerea cuvântului nits-dak, curățit, aflat în Daniel 8,14, este singurul loc din Vechiul Testament unde se află această formă a cuvântului. De obicei, acesta este tradus prin drept, neprihănit, îndreptățit, etc. El recunoaște că traducerea cuvântului prin curățit este justificabilă și posibilă, dar de asemenea înțelege că acest cuvânt Nits-day, așa cum este scris în text, cuprinde mult mai mult decât simplul gând al curățirii sanctuarului.

Pentru a înțelege Nits-dak, curățit, în aplicația lui mai amplă, trebuie să studiem sursa de informație cu privire la sanctuar. Lumina cu privire la sanctuar i-a fost dată inițial lui Moise, când era pe munte cu Dumnezeu. În două ocazii, profetul a fost cu Domnul timp de patruzeci de zile. În aceste săptămâni și luni i-a fost dezvăluit prin viziune și revelație obiectivul și scopul sanctuarului. Moise declară de repetate ori că ceea ce i-a prezentat lui Israel cu privire la Sanctuar și serviciile lui a fost ceea ce i-a fost dat prin inspirație, pe când era în prezența Domnului, i-a fost dat când mâna lui Dumnezeu era asupra lui. „Toate acestea”, a zis David, „toate lucrările izvodului acestuia, Domnul m-a făcut să le înțeleg în scris, prin mâna Lui asupra mea, chiar toate lucrările acestui model” (1 Cronici 28,19 – traducere literală după textul englez – n.trad.). Sursa luminii cu privire la serviciul sanctuarului este inspirația și revelația; nu studiul, nici cercetarea omenească.

Profetului Ezechiel i-a fost dată o lumină detaliată în vederea construirii unui templu pentru Israel, care nu a fost construit niciodată, dar planurile, detaliile, serviciile și lucrările de slujire i-au fost descoperite. Vezi Ezechiel 40:1-4.

Când poporul iudaic a pervertit serviciul sanctuarului și a pierdut semnificația serviciilor lui, apostolului Pavel i-au fost descoperite prin inspirație [9] scopul și importanța sanctuarului pământesc, chipul și prototipul lui, adică sanctuarul ceresc. De aici, biserica a primit lumina cu privire la sanctuar, așa cum i-a fost dată celui dintâi dintre apostoli, prin revelație. 1 Corinteni 15,3.4.8.

Așa cum Israelul din vechime s-a îndepărtat de adevăr, tot așa s-au dezvoltat două pretinse apostazii creștine – papalitatea și protestantismul. Aceste două sisteme ale creștinismului recunoscut au înlăturat scopul real al lucrării de slujire a lui Hristos în cer și, din nou, adevărul a fost aruncat la pământ.

Totuși, a sosit ceasul când lucrarea de mijlocire a lui Hristos în sanctuarul ceresc trebuie să fie înțeleasă în lumina ei clară și în contextul ei corespunzător. Domnul Isus îndeplinise lucrarea Sa de slujire preoțească în prima încăpere a sanctuarului ceresc, iar aceasta trebuie să facă loc acum eforturilor finale pentru mântuirea neamului omenesc, în ziua antitipică a ispășirii. Acest capitol final al lucrării de slujire a Mântuitorului a început la sfârșitul celor 2300 de zile. Mișcarea adventistă din 1844 și-a atins punctul culminant, când cei care au crezut în revenirea Domnului lor s-au așteptat să-L vadă pe acela pe care L-au iubit, în 22 octombrie al aceluia an

memorabil. Acești sfinți serioși, sinceri și temători de Dumnezeu nu au făcut pregătiri pentru a continua să trăiască în lumea aceasta după ziua când s-au așteptat să fie strămutați de pe pământ în cer. Ei nu s-au așteptat la niciun viitor în această sferă pământească după ziua prevăzută de ei.

După dezamăgirea dureroasă și amară de a nu-L vedea pe Domnul lor, despre care fusese pe deplin profetizată în Scriptură (vezi Apocalipsa 10), în rândurile grupei adventiste a pătruns confuzie. Deși câte o rază a luminii cerești străpungea aici și acolo ceața și întunericul care îi învăluiau pe acești așteptători, rămășița credincioasă nu a avut o călăuzire divină clară, până când darul profeției nu a fost redat poporului lui Dumnezeu, prin chemarea lui Ellen White (Harmon) de a exercita înzestrarea cerească specială prin viziuni și vise.

Fratele James White declară că din ultima parte a anului 1844, când lui Ellen Harmon i-a fost dată prima ei viziune și până în anul 1863, o perioadă de 23 de ani, ea a primit între o sută și două sute de viziuni. Nu mult timp după ce a fost vizitată de înger, ea a primit iluminarea divină cu privire la lucrarea Marelui nostru Preot în cer. Vezi *Early Writings*, p.32 (1847). Valurile luminii sfinte erau revărsate din sanctuarul ceresc asupra poporului lui Dumnezeu.

Din viziunile ulterioare pe care slujitoarea lui Dumnezeu le-a primit cu privire la lucrarea de slujire a lui Hristos în sanctuar, Ellen White a vorbit despre ce anume îi fusese descoperit cu privire la Sabat, în 24 martie, 1849.

„Apoi, mi-au fost arătat că poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos cu privire la ușa închisă nu puteau fi separate și că timpul când poruncile lui Dumnezeu trebuiau să strălucească în toată importanța lor și când poporul lui Dumnezeu trebuia să fie încercat cu privire la adevărul despre Sabat a fost atunci când ușa s-a deschis spre sfânta sfintelor din sanctuarul ceresc, unde se află chivotul care conține cele zece porunci. Această ușă nu a fost deschisă, până când lucrarea de mijlocire a lui Isus nu s-a încheiat în sfânta. Apoi, a deschis ușa sfintei sfintelor și a trecut dincolo de perdeaua a doua, unde Se află acum lângă chivot și unde ajunge acum credința lui Israel”.

„Am văzut că Isus închisese ușa sfintei și niciun om nu poate să o deschidă; și că El deschise ușa sfintei sfintelor și niciun om nu poate să o închidă” (Apocalipsa 3,7.8). – *Early Writings*, p.42.

Într-o notă suplimentară aflată la pagina 86 din *Early Writings*, găsim următoarea declarație a lui Ellen White cu privire la paragraful anterior:

„Viziunea despre ‘ușa deschisă și închisă’, de la paginile 42-45, a fost primită în 1849. Aplicația textului din Apocalipsa 3,7.8 la sanctuarul ceresc și lucrarea de slujire a lui Hristos a fost într-o nouă pentru mine. Nu mai auzisem niciodată această idee fiind promovată de nimeni altcineva. Acum, când subiectul sanctuarului este înțeles cu claritate, aplicația este văzută în toată puterea și frumusețea ei”.

Domnul Hristos i-a dat încă odată o cunoaștere revelată a sanctuarului. Această iluminare divină a venit la încheierea celor 2300 de zile. Felul în care sanctuarul este înțeles împreună cu toate implicațiile lui îi este prezentat cu claritate bisericii rămășiței lui Hristos. În înțelegerea de acum a scopului lucrării de slujire a lui Hristos pentru o lume nenorocită, avem o cunoaștere vie a eforturilor lui „Ha-ta-mid”, necurmatul, și a Ha-pey-sha-show-maim, fărâdelegea pustiirii. [10]

Suntem învățați și informați cu privire la eforturile acestor două puteri rele. Acum, înțelegem care au fost scopurile lor și viitorul care le așteaptă. Sanctuarul a fost îndreptat. De aceea, cuvântul Nits-dak, tradus prin curățit, poate fi înțeles acum în sensul lui mai larg. Palmoni i-a spus lui Daniel că la sfârșitul celor 2300 de zile, Vnits-dak ko-desh, sanctuarul va fi îndreptat. Acum înțelegem cât de mult este cuprins în lucrarea de slujire cerească a Domnului nostru; ce este implicat în lucrarea antitipică a Marelui Mare Preot în curățirea sanctuarului; ce s-a petrecut în cer cu privire la omenire când Isus a trecut din sfânta în sfânta sfințelor din sanctuarul ceresc. Declarația lui Palmoni este împlinită. Revelația este redată. Sanctuarul a fost îndreptat. Scopul lui Ha-ta-mid, necurmatul, și al fărâdelegii pustiirii este înțeles bine. Răul și lucrarea lui nefastă pe care le-au săvârșit aceste puteri au fost arătate cu claritate la încheierea celor 2300 de zile. De ce mai este nevoie să adăugăm vreun cuvânt sau cuvinte în text?

Din perspectiva declarațiilor precedente, ce semnificație trebuie să-i fie atribuită următorul sfat din Spiritul Profetic?

„Mulți din poporul nostru nu își dau seama cât de ferm a fost pusă temelia credinței noastre. Soțul meu, fratele Joseph Bates, părintele Pierce, fratele Edson și alții... au fost printre cei care, după trecerea datei din 1844, au căutat adevărul ca pe o comoară ascunsă. Eu m-am întâlnit cu ei și am studiat și ne-am rugat stăruitor. Adesea, am rămas împreună până noaptea târziu și uneori pe parcursul întregii nopți, rugându-ne pentru lumină și studiind Cuvântul.... Când ei ajungeau la un punct în studiul lor, în care spunea: Nu putem să facem nimic mai mult’, Duhul Domnului venea asupra mea, eram luată în viziune și primeam o explicație clară a

pasajelor pe care le studiaserăm, împreună cu îndrumările cu privire la felul în care trebuia să lucrăm și să le prezentăm cu succes. Așa a fost dată lumina care ne-a ajutat să înțelegem Scripturile cu privire la Hristos, misiunea Sa și lucrarea Sa preoțească. Mi-a fost prezentată cu claritate o linie a adevărului care se întinde de la acel timp și până vom intra în cetatea lui Dumnezeu, iar eu le dau altora învățătura pe care mi-a dat-o Domnul.

„Lumina părea să strălucească pretutindeni în casă și mâna unui înger se așeza pe capul meu. Din acel timp și până acum, eu am fost în stare să înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu”. – *Testimonies for the Church*, Seria B, nr.2.

Spiritul Profetic a menționat că termenul „jertfă” nu aparține textului din Daniel 8,12. Cuvântul a fost adăugat de înțelepciunea omenească. Oare este omul suficient de înțelept sau capabil să introducă vreun cuvânt sau cuvinte în textul în care îngerul Gabriel nu oferă niciunul?

Părinții acestei mișcări și-au întemeiat pe Scriptură concepția cu privire la necurmatul. În zilele noastre, constatăm că poziția pe care au promovat-o este biblică, în acord deplin cu Revelația. Orice poziție propusă sau acceptată în contradicție cu această poziție biblică este bazată pe cuvintele adăugate la text de către oameni, care au la origine sinagoga sistemului rabinic, un sistem care a condus la respingerea Domnului domnilor. Poate vreo poziție greșită să-L onoreze pe Domnul nostru? Oare trebuie să facem răul pentru a obține binele?

Ca popor care are o credință absolută în Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, în Spiritul Profetiei ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu pentru biserica Sa în aceste zile din urmă, oare trebuie să acceptăm, să promovăm sau să susținem ca fiind biblică orice concepție sau poziție care se bazează pe înțelepciunea omenească, și nu se află în textul sacru?

10 iunie, 1945

Fratele J.S. Washburn #4041/2 W. Washington St. Hagerstown, Md.

Dragă frate Washburn,

Am primit scrisoarea ta ieri și am fost bucuros să aflu că ești încă odată acasă și sper că petreci un timp plăcut în perioada șederii tale la Takoma Park.

Îți trimit acest exemplar al articolului, care este mai degrabă interviul pe care l-am avut cu sora White. Ar fi trebuit să îți spun despre acel interviu. Te rog să nu uiți că nu sora White a scris aceste lucruri. Eu am recunoscut imediat că lucrurile pe care le avea de spus erau importante,

după felul în care a început să vorbească. Așa că am luat un creion și am scris ce a spus ea. Apoi, îndată ce am putut, după ce ea a încetat să îmi vorbească, am dactilografiat ce a spus ea, ceea ce scrisesem în timp ce ea vorbea, iar articolul acesta este rezultatul. [11]

Sunt sigur că sora McEnterfer, secretarea și îngrijitoarea ei medicală, precum și tovarășa ei de călătorie, a fost prezentă când am avut interviul.

Am considerat că a fost necesar să-ți prezint această explicație, așa încât, în cazul în care vei avea ocazia să-i vorbești cuiva despre el, vei avea lucrurile clare și nimeni, nici tu, nici eu, nu va ajunge să fie greșit informat.

Eu nu știu decât două alte persoane în afară de tine, care au acest document. Prin urmare, am crezut că ar fi bine să cunoști acest lucru.

Sunt întotdeauna bucuros să primesc vești de la tine. Poate că în viitor voi reuși să îți trimit un articol sau două care ar putea să te intereseze.

Cu sinceritate, al tău frate în Hristos, [semnat] F.C. Gilbert.

Aceasta este o scrisoare explicativă scrisă lui J.S. Washburn, care însoțește următorul interviu dintre Gilbert și Ellen G. White.

Un interviu cu Ellen White la St. Helena, 8 iunie, 1910

Cu ocazia Conferinței Generale din Washington, lui Daniells și Prescott li s-a adresat o muștrare. Prescott a vrut să se strecoare pe sine și ideile lui în mintea oamenilor. Dacă a făcut astfel, știu că va încerca să se impună. Noi avem o solie pe care să o prezentăm oamenilor, și nu vrem ca poporul să fie tulburat cu privire la un lucru minor care nu influențează mântuirea noastră. Ei încearcă să pună în discuție o mulțime de iote și frânturi.

Mi-a fost arătat cazul lui Prescott și am văzut că el ar trebui să fie angajat într-o lucrare mai bună. Ne-a fost prezentat un articol pe care el îl revizua și îl analiza, încercând să găsească ceva diferit de ceea ce aveau alți oameni. În acel articol nu era nimic important pentru oameni și, ca urmare, ei ar fi trebuit să-și petreacă timpul răspândind solia și făcând lucrarea care trebuie să fie făcută în orașe.

Ei au trebuit să vină cu ceva nou și, desigur, prin aceasta, nu au vrut să le dea fraților mai bătrâni din lucrare ocazia de a spune ceva ce acești frați mai bătrâni știau cu privire la zilele

timpurii ale vestirii soliei. În lucrarea pe care o fac, ei ocupă ore și ore din timpul oamenilor, și nu este nimic de valoare. Noi avem de răspuns la o problemă pe viață și pe moarte și este necesar să-i învățăm pe oameni cum să trateze această mare solie vitală și crucială.

Când ei nu au acceptat solia mea de mustrare, eu am știut ce vor face și am știut ce va face Daniells pentru a tulbura poporul. Nu i-am scris lui Prescott, deoarece soția lui este foarte bolnavă și nu am simțit că este bine să-i scriu în acest timp. Daniells a fost aici pentru a mă vedea, dar eu nu am vrut să-l văd deloc și nu voi avea nimic să-i spun cu privire la nimic. Despre acest necurmat pe care încercați să-l dezbateți, nu există nimic în el și nu este un punct de încercare a caracterului. Ceea ce vrem noi este să cunoaștem lucrurile vitale, care afectează mântuirea noastră. Nu este nevoie de nimic de acest fel care să fie adus în discuție în fața oamenilor. Ei îi abat pe oameni de la lucrarea cu adevărat vitală a soliei, iar în acest lucru cu privire la care fac agitație nu se află nimic important.

Tocmai i-am scris lui Daniells să finalizeze lucrarea în orașe. Aceasta este lucrarea care ar trebui să fie făcută, iar ei nu trebuie să se preocupe de alte lucruri. Când am fost în Washington, părea că era ceva care pur și simplu le încuiase mintea, iar eu nu am putut să-i influențez. Nu trebuie să avem nimic de a face cu acest subiect al necurmatului. Noi trebuie să avem mintea îndreptată spre punctele mai vitale ale soliei. [12]

Când le-am prezentat solia mea și am văzut felul cum o tratează, am știut că Domnul va lucra împotriva lor. Am știut că ei vor lucra împotriva soliei mele și că apoi oamenii nu vor mai crede că există ceva în solia mea. Ei abat mintea oamenilor de la solia pentru timpul acesta. I-am scris și i-am spus că el se dovedea nepotrivit pentru a fi președintele acestei Conferințe Generale. El dovedea că nu este omul care trebuie să rămână în președinție.

Dacă acest mesaj cu privire la necurmatul ar fi fost o solie crucială, Domnul mi-ar fi arătat. Acești oameni nu văd sfârșitul acestui lucru de la început. Lucrarea pe care o fac ei este să dezbine poporul lui Dumnezeu și să-i abată mintea de la adevărurile cruciale pentru aceste timpuri din urmă. Eu refuz categoric să văd pe oricare din cei ce sunt angajați în lucrarea aceasta.

Lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu este că fratele Daniells a stat suficient de mult în poziția de președinte. El a fost acolo atât timp cât a vrut Dumnezeu. Dacă vine aici și sucește mintea oamenilor așa cum a făcut, Domnul nu mai are nevoie de el ca președinte al Conferinței

Generale, iar mie mi s-a spus să nu mai am nicio conversație cu el despre niciunul din aceste lucruri.

Nu vreau să-l văd pe Daniells cu privire la acest subiect și nu vreau să vorbesc niciun cuvânt cu el. Ei m-au rugat să-i acord un interviu, dar eu nu-i voi da niciunul. Ei au tulburat mintea oamenilor cu aceste lucruri.

Dumnezeu îi pune la încercare pe acești oameni, iar ei dovedesc felul în care rezistă încercării și felul în care stau cu privire la Mărturii. Ei au dovedit, prin acțiunile lor, cât de multă încrede au în Mărturii. Mi-a fost spus să avertizez poporul nostru să nu aibă nimic de a face cu lucrul acesta pe care îl învață ei. Ei nu ar trebui să-i acorde nicio atenție, deoarece în el nu se află nimic care contează. Ei vor să aibă ceva ce nu are nimeni altcineva. Nu este niciun test în subiectul acesta, nu este o problemă de viață și de moarte, scopul lui este pur și simplu de a abate mintea și atenția de la adevărul pentru timpul acesta. Tu vezi că nu se află nimic în el, iar lumina care mi-a fost dată a fost că Domnul mi-a interzis să-l ascult.

Am spus că nu am nicio fărâmbă de încredere în acest subiect. Am văzut că ei aveau o hârtie în mâini și voiau să obțină o audiență cu privire la acest subiect la Loma Linda; dar eu am văzut că nu avem nimic de a face în legătură cu el și că nu era nimic de făcut cu privire la el.

Am văzut de ce Daniells alerga cu subiectul acesta dintr-un loc în altul, deoarece știa că eu voi lucra împotriva lui. Din acest motiv știu că ei nu rezistă încercării. Am știut că ei nu vor accepta încercarea. A sosit timpul când președinția lui să se încheie. El a fost prea mult timp în poziția aceasta. Tot ce fac ei este o strategie a diavolului. El a fost președinte prea mult și nu ar trebui să se mai afle acolo.

[Semnat] F.C. Gilbert

Aceste note au fost luate într-un interviu cu Ellen G. White, de către F.C. Gilbert.

Vezi scrisoarea explicativă scrisă lui J.S. Washburn cu privire la felul în care a fost înregistrat acest interviu.

[Notă scrisă de mână la începutul paginii 1 – autor necunoscut: Sora White i-a spus aceste cuvinte unuia dintre lucrătorii noștri bătrâni, foarte onorat de către denominațiune, care o cunoștea bine. Nu ea le-a scris. Prin urmare, sunt foarte, foarte confidențiale.]

Studierea „necurmatului”

Mulți au luat poziția că subiectul cu privire la „necurmatul” nu ar trebui să fie studiat, ajungând chiar până acolo încât să citeze din scrierile Inspirației pentru a susține acea concepție. Totuși, Ellen White a calificat declarațiile ei cu privire la studiarea „necurmatului” din Daniel, iar poziția ei nu a fost niciodată că subiectul nu ar trebui să fie studiat. Observați următoarea scrisoare din 24 mai, 1910, scrisă de la Sanatoriu, California, către fratele și sora S.N. Haskell, cu privire la subiectul „necurmatului”, pe care Arthur G. Daniells îl impunea în adventism. Această scrisoare nu este una de susținere, dar exprimă dorința ei ca frații din lucrarea pastorală să studieze subiectul.

„Am așteptat un timp când va avea loc o cercetare a doctrinelor le-a susținut fratele Daniells și alții. Când va veni timpul acesta?”

„Dacă fratele Daniells crede că unele din interpretările biblice care au fost susținute în trecut nu sunt corecte, frații noștri ar trebui să asculte motivele lui și să ia în considerare cu nepărtinire concepțiile lui. Toți ar trebui să examineze îndeaproape propria poziție și să fie pregătiți să apere adevărul, printr-o cunoaștere cuprinzătoare a principiilor credinței noastre.

„Nu trebuie să fim lipsiți de consecvență în privința aceasta. Dumnezeu cere inimi și minți curate și o credință inteligentă în adevăr. ‘Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd’. În prezent, nu există acea unitate care ar trebui să fie între frații noștri, iar Domnul spune: ‘Veniți laolaltă’. Acest lucru ar trebui să fie făcut cât mai curând posibil, deoarece nu avem timp de pierdut.

„Oare nu este acesta un timpul favorabil pentru ca tu și alți pastori din această Conferință să vă întâlniți împreună cu fratele Daniells în vederea unei examinări atente a punctelor de credință în care sunt păreri diferite?”

[Isaia 11,1-16; 12,1-6 – citat]

„Sunt îndrumată să scriu aceste pasaje din Scriptură pentru a fi luate în considerare de către cei care se vor aduna în scopul de a se uni sub călăuzirea Duhului Sfânt: ‘Învește această mărturie, pecetluiește această descoperire, între ucenicii Mei’. Acum, avem de făcut lucrarea specială de a investiga solemn aceste subiecte și de a ne uni în Numele Domnului” (*Manuscript Releases* vol.20, p.223).